

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/96/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211214839
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2211214839.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobcu: EOS KSI Česká republika, s.r.o., so sídlom Novodvorská 994, Praha 4, ČR, IČO: 25 117 483, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: R. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. X/XX, P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42 260 086, zastúpeného splnomocnencom: HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 1.263,12 eur s príslušenstvom, odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 9C 218/2011 - 27 zo dňa 25. októbra 2011, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zamietnutia žaloby a v časti trov konania potvrdzuje.

Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 1.023,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 06.08.2008 do zaplatenia do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 52, § 53, § 54, § 517 ods. 2, § 544 a § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovení zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch, keď dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ požičal žalovanému finančné prostriedky, ktoré sa tento zaviazal vrátiť v splátkach, pričom v danom prípade išlo o vzťah veriteľa - dodávateľa a občana - spotrebiteľa. Z obsahu zmluvy a obchodných podmienok, ako aj vyjadrenia žalobcu v žalobe vyplýva, že text zmluvy bol vopred pripravený právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom, ktorý určil čo všetko v zmluve bude uvedené, v akom znení. Obchodné podmienky sú vypracované pre vopred bližšie neurčeného dlžníka - spotrebiteľa, a teda spotrebiteľ sa na ich príprave nepodieľal, a ani by nemohol docieľiť nejakú zásadnejšiu zmenu vopred pripravených podmienok. Žalobca nepreukázal, že obchodné podmienky zmluvy boli žalovaným individuálne vyjednané. Aj keď výška RPMN bola dohodnutá, ako aj úroky z úveru, zmluva neobsahuje sankcie za porušenie zmluvy v zmysle § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z., preto ich súd nepriznal. Súd uznal nárok žalobcu čo do istiny 869,68 eur, ako aj úrokov z omeškania vo výške 154,12 eur, a taktiež mu priznal úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia

č. 87/1995 Z.z.. Žalobu ako nedôvodnú zamietol čo do istiny 239,32 eur a čo do úrokov z omeškania ročne zo sumy 239,32 eur od 06.08.2008 do zaplatenia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žiaden z účastníkov nebol úspešný v celom rozsahu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti zamietnutia žaloby a v časti trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa jeho názoru preukázal súdu, z čoho pozostáva zmluvná pokuta. Zmluvná pokuta za predčasné ukončenie zmluvy bola dohodnutá obchodnými podmienkami, pričom tieto v zmysle zmluvy o úvere tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Mal za to, že z obchodných podmienok jednoznačne vyplýva spôsob určenia zmluvnej pokuty. Zmluvná pokuta za omeškanie platby bola rovnako dohodnutá obchodnými podmienkami. Z predloženého výpisu z úverového účtu jednoznačne vyplýva, že zmluvná pokuta (vo výpise z úverového účtu ako „poplatek z prodlení“) bola žalovanému oprávnené naučtovaná celkovo za 4 omeškané splátky, teda v súlade s dojednanými podmienkami, ktoré skutočnosti tiež vyplývajú z odstúpenia od zmluvy. Ďalej uviedol, že obchodné podmienky tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, pričom žalovaný podpisom zmluvy o úvere prehlásil, že si obchodné podmienky vzťahujúce sa k zmluve prečítala, porozumel im a pokladá ich ustanovenia za záväzné. Bol toho názoru, že došlo k preukázaniu existencie jeho nároku na zmluvnú pokutu, ako aj jej špecifikáciu, čo jednoznačne vyplýva z predložených listinných dôkazov. Rovnako nesúhlasil s rozhodnutím súdu o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žiadal priznať náhradu trov konania.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril vedľajší účastník, ktorý vychádzajúc zo záverov právneho posúdenia dôvodnosti nárokov uplatňovaných žalobcom v obdobných súdnych konaniach, vedených v spotrebiteľských veciach mal za to, že nároky žalobcu uplatňované v tomto konaní sú premlčané, a preto v záujme efektívnej ochrany žalovanej ako spotrebiteľa uplatnil námietku premlčania vo vzťahu k nároku uplatňovaným voči žalovanej v tomto konaní a navrhol, aby bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Súčasne navrhol priznať náhradu trov právneho zastúpenia.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania, vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 9C 218/2011 bolo zaplatenie istiny 1.263,12 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 1.023,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 06.08.2008 do zaplatenia do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa v časti zamietnutia žaloby a v časti trov konania.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov

alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Podľa článku 6 ods. 1 smernice Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 05.04.1993 „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa, a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok“.

Súdny dvor už v rade prípadov (napríklad vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Group Editorial a Salvat Editores, vo veci C-168/05 Mostaza Cláro, vec C-243/08 Pannon GSM a vec C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones), uzavrel, že systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Vzhľadom na predmetné nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán, čl. 6 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Ako to vyplýva z judikatúry, ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce smernica č. 93/13/EHS dosiahnuť, Súdny dvor viackrát zdôraznil že tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom resp. dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym vonkajším zásahom. Vo svetle týchto zásad Súdny dvor stanovil, že vnútroštátny súd má posudzovať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky. Smernica č. 93/13/EHS sa má teda vykladať v tom zmysle, že súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je povinný aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej medzi poskytovateľom úveru a spotrebiteľom. Ak súd rozhodne, že sankcia predstavuje nekalú zmluvnú podmienku, je jeho povinnosťou zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol touto podmienkou viazaný.

Z formy a obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalobca už pripravenú a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného, pričom povinný obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť ani neovplyvniť.

Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.06.2007. Jeho ust. § 23a účinné v období od 01.01.2000 do 24.11.2004 zakotvilo tzv. typovú zmluvu, ktorou sa podľa citovaného zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia typová zmluva nesmie obsahovať a) neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä 1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku na poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby, 2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby s požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho

ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu; b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

S poukazom na uvedené preto súd prvého stupňa správne posúdil uzatvorenú zmluvu medzi účastníkmi, resp. medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako zmluvu spotrebiteľskú, pričom správnym bol záver súdu prvého stupňa o neprimeranosti dojednaných úrokov z omeškania, na základe čoho bolo dôvodné v tejto časti žalobu žalobcu zamietnuť.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, keď súd prvého stupňa správne rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. i o trovách konania.

V odvolacom konaní boli úspešní žalovaný a vedľajší účastník, a teda im vzniklo právo na priznanie náhrady trov konania s poukazom na ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Vzhľadom na to, že žalovaný nepodal podľa § 151 ods. 1 O.s.p. návrh na priznanie náhrady trov konania a vedľajší účastník napriek podaniu takéhoto návrhu na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia tieto trovy najneskôr do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku nevyčísliť, odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.